

Ὁ Διάδοχος τῆς Ρωσίας Μέγας Δούξ Γεώργιος

σάν τὸ μετὰξι. Καθίζω τώρα καὶ μοῦ τὰ μπλέκεις, νὰ σέ χαρῶ, γιατί ὅπου νὰ εἶναι θὰ φανοῦν κ' οἱ ἄλλοι.

ΔΕΣΠΩ

Πάρε τὸ μαξιλάρι καὶ κάθισε, κόρη μου, γιατί βαραίν' ἡ καρδιά μου, κι ὅταν σ' ἔχω σιμά μου, γίνουμαι καὶ γὼ χαρούμενη σάν καὶ σένα. Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ σ' ἔχω πάντα σιμά μου. Τόνε ζουλεύω τὸν καλότυχο ποῦ θὰ σέ κάμη δική του.

ΑΡΕΤΟΥΛΑ

Τί λές, μαννοῦλα; ἐγὼ παντρεῖς καὶ γαμπροὺς δὲ θέλω· καὶ νὰ σοῦ πῶ, μάννα μου· ἂν εἶναι νὰ πάρω ἄντρα, ἡ καρδιά μου μοῦ λείπει νὰ τονε διαλέξω ἀπατή μου, μὰ τὸ ξέρω πάλι πῶς αὐτὰ στὸν κόσμο δὲ γίνονται, καὶ λέγω, παρὰ νὰ μοῦ φυτεῦουν ξένες ἀγάπες τὰδέφρια μου, κάλλιο νὰ μένω στὴν ἀγκαλιά σου, ποῦ τὴν ἔχω χάρισμα' ἀπὸ τὸ Θεό.

ΔΕΣΠΩ (μπλέκοντας τὰ μαλλιά της).

Κι ἂ σάφίναμε νὰ διαλέξης, Ἀρετοῦλα, ποιόνα θὰ διάλεγες;

ΑΡΕΤΟΥΛΑ

Μὲ κάνεις καὶ γελῶ, καημένη μάννα! Σὰ νὰ εἶναι δὰ κ' οἱ γαμπροὶ κεράσια, νὰ βλέπης καὶ νὰ διαλέγης.

ΔΕΣΠΩ

Μὰ ἀπὸ τὰ λίγα παλικάρια ποῦ εἶδες, ποιόνα θὰ διάλεγες; ἔτσι, γιὰ χάξι.

ΑΡΕΤΟΥΛΑ

Ἄν εἶναι γιὰ χάξι, νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἐχει τῆς Στεφάνωσης τὸνομα, —

ΔΕΣΠΩ (μοναχῆ της).

Ὁ Στεφανῆς!

ΑΡΕΤΟΥΛΑ

Εἶν' ὁμορφος καὶ χαριτωμένος, μὰ ὁ καημένος ἀπὸ σόγι δὲν εἶναι· (γελῶντας) τόνε βροῆκες, ἢ ἀκόμα;

ΔΕΣΠΩ

Τῆς μάννας ὁ νοῦς κι ἀπὸ τ' αἰτοῦ τὸ μάτι πηγαίνει πιὸ μακριά. Καὶ τί σ' ἔκαμε, παιδί μου, νὰ διαλέξης τοῦ μακαρίτη τοῦ παπᾶ Χαραλάμπη τὸ γιού;

ΑΡΕΤΟΥΛΑ

Μάννα, γιατί νὰ σοῦ τὸ κρατήσω κρυφό, ποῦ δὲ φταίγω. Ὁ ἴδιος ἦρθε δεύτερη φορὰ ἀπόψε στὸ περιθόλι καὶ μοῦ εἶπε πῶς μ' ἀγαπᾶ. Καὶ τοῦ πικρήθηκα νᾶρθη νὰ σέ βρῆ, γιατί ἐγὼ προξενήτρα δική μου δὲ γίνουμαι· καὶ τοῦ ἔκλεισα τὸ παράθυρο. —

ΔΕΣΠΩ (σηκώνεται ταραγμένη)

Θάρρος κι ἀδιαντροπιά του! Καὶ τόση ὥρα νὰ μὴ σοῦ τὸ λές! Καὶ νὰ μὴν τονε διώξης μὲ τίς φωνές σου, μόνο νὰ τοῦ μιλάς καὶ γιὰ προξενειές! Ἀθεόφοβη! Τί θὰ γίνουμ' ἂν τὰκούση κι ὁ κόσμος!

ΑΡΕΤΟΥΛΑ

Ἦθελα, μάννα, μὰ δὲν μπορούσα νὰ τονε διώξω, γιατί τονε λυπούμουν. Τὰ λόγια του εἶταν ἄκακα καὶ πονετικά· γιατί νὰ τοῦ πικρομιλήσω ἐγὼ! Καὶ μήτε τοῦ γλυκομιλήσα. Στὴ μάννα μου τοῦ εἶπα νὰ πάη.

ΔΕΣΠΩ

Ἄχ, Ἀρετοῦλα, δὲν τὸν ἔμαθες ἀκόμα τὸν κόσμο, καὶ πῆγες καὶ μπῆκες σὲ παγίδα μεγάλη καὶ τρομερή. (Χτυπάει ἡ ξώπορτα). Πάρ' τὸ φανάρι, καὶ τρέχα ν' ἀνοιξῆς τὴν πόρτα. Πρέπει νὰ εἶναι τὰδέφρια σου. Ἔστερα σοῦ μιλῶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Πρόσεχε μόνο νὰ μὴν τὰκούση, καημένη, ὁ